

Sygn. akt VPa 182/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 stycznia 2013 roku

Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Jacek Wilga (spr.)

Sędziowie: SSO Krzysztof Główczyński

SSO Andrzej Marek

Protokolant: Ewa Sawiak

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2013 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Grupie (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o wynagrodzenia, odszkodowanie

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 31 lipca 2012 roku sygn. akt IV P 289/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I o tyle tylko, iż zasądzoną na rzecz powoda M. K. od strony pozwanej Grupy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy kwotę określa na 1 795, 31 zł (słownie złotych: jeden tysiąc siedemset dziewięćdziesiąt pięć, 31/100), oddalając powództwo w pozostałym zakresie, oraz zmienia tenże wyrok w punkcie III ustalając wysokość należnej opłaty sądowej na kwotę 324 zł,

II. apelację w pozostałym zakresie oddala,

III. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 96 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 lipca 2012 roku Sąd Rejonowy w Legnicy zasądził od strony pozwanej Grupy (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialności w T. na rzecz powoda M. K. kwoty: 3 548, 52 zł brutto tytułem wynagrodzenia za maj 2012 roku, 1 124, 26 zł brutto tytułem wynagrodzenia z czerwiec 2012 roku, 3 770, 15 zł brutto tytułem odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika z winy pracodawcy.

W uzasadnieniu wskazał, iż jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy względem pracownika jest terminowe i prawidłowe wypłacanie pracownikowi wynagrodzenia za pracę (art. 94 pkt 5 kp). Przesłanką rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia ze względu na ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków wobec pracownika i uzyskania odszkodowania (art. 55 §1¹kp) jest wina umyślna lub rażące niedbalstwo pracodawcy. Pracodawca, który nie wypłaca pracownikowi w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój podstawowy obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia (por. wyrok SN z 4 kwietnia 2000 roku, (...) 516/99, OSNPiUS 2001, nr 16, poz. 516). Naruszenie powyższe następuje co miesiąc w terminie płatności wynagrodzenia (art. 85 §1 kp) i od dowiedzenia się przez pracownika o tej okoliczności należy liczyć termin jednego miesiąca określony w art. 55 §2 kp w zw. z art. 52 §2 kp (por. wyrok SN z 8 sierpnia 2006 roku, (...) 54/06, OSNP 2007, nr 15 – 16, poz. 219).

W przedmiotowej sprawie pracodawca swoim zachowaniem, tj. świadomym niewypłacaniem powodowi należnego wynagrodzenia począwszy od 10 kwietnia 2012 roku (za marzec 2012 roku) i następnie od 10 maja i od 10 czerwca 2012 roku (za kwiecień i maj 2012 roku), w sposób rażący naruszył podstawowe obowiązki względem pracownika. Ostatnie naruszenie podstawowego obowiązku przez pracodawcę miało miejsce w dniu 10 czerwca 2012 roku. Od tej daty, zdaniem Sądu, należy liczyć miesięczny termin na złożenie przez powoda oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy. Powód zatem, składając stronie pozwanej takie oświadczenie w dniu 12 czerwca 2012 roku dochował terminu wymaganego przepisami prawa.

Mając na uwadze powyższe oraz fakt, że strona pozwana już po wniesieniu powództwa wypłaciła powodowi część należnego wynagrodzenia (za marzec i kwiecień 2012 roku), Sąd na podstawie art. 80 i 85 §2 kp zasądził na rzecz powoda należne mu, a niewypłacone przez stronę pozwaną, niekwestionowane co do prawa i wysokości wynagrodzenie za maj 2012 roku (w kwocie 3 548, 52 zł brutto) oraz za czerwiec 2012 roku (w kwocie 1 124, 26 zł brutto). Uznając zaś za zasadne rozwiązanie przez powoda umowy o pracę w trybie art. 55 §1¹ kp Sąd zasądził od strony pozwanej na jego rzecz również odszkodowanie, jak w pkt I wyroku.

Wyrok powyższy zaskarżyła apelacją strona pozwana.

Zarzuciła naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 kpc oraz art. 328 kpc poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku, które dowody Sąd uznał za wiarygodne, którym wiarygodności odmówił, przez co pozwany nie mógł odczytać motywów rozstrzygnięcia.

Stawiając powyższe zarzuty skarżąca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył:

Stan faktyczny sprawy został przez Sąd Rejonowy ustalony prawidłowo. Sąd wskazał w oparciu o jakie dowody poczynił swoje ustalenia.

Stanowisko Sądu w tej kwestii jest jasne i zrozumiałe. Zostało przedstawione w sposób poddający się kontroli instancyjnej. W sposób precyzyjny przedstawił Sąd również tok swojego rozumowania przy merytorycznej ocenie żądań powoda.

Brak jest, w przekonaniu Sądu Okręgowego podstaw do przyjęcia, aby rozumowanie było błędne w zakresie przesądzenia, iż powodowi należą się co do zasady dochodzone przez niego należności. Uzasadnienie spełnia wymogi art. 328 §2 kpc.

Zarzut naruszenia art. 233 §1 kpc powinien zawierać okoliczności go uzasadniające. Musi więc wskazywać w jaki sposób sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego przy ocenie dowodów albo

wskazywać których dowodów Sąd nie uwzględnił i jaki to mogło mieć wpływ na stan faktyczny, a w konsekwencji na rozstrzygnięcie sprawy.

Apelujący w żaden, nawet lakoniczny sposób, zarzutu naruszenia art. 233 §1 kpc nie uzasadniał. Nie podjął nawet tym samym próby wykazania, że dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów była wadliwa. W takiej sytuacji to ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy winny być podstawą merytorycznej oceny przedmiotu sporu.

Z dokonanych przez Sąd Rejonowy ustaleń wynika zaś w sposób niekwestionowany, iż powód zatrudniony był na podstawie umowy o pracę na czas określony. Art. 55 §1¹ kp stanowi, iż w takiej sytuacji pracownikowi, który rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracodawcy przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni. Sąd I instancji zasądzając na rzecz powoda powyższe odszkodowanie w wysokości odpowiadającej wynagrodzeniu za 1 miesiąc przepis ten naruszył.

Sąd II instancji jest zobowiązany z urzędu do kontroli prawidłowości stosowania prawa materialnego w odniesieniu do zaskarżonej apelacją części wyroku. W rozpoznawanej sprawie wyrok zaskarżony został w całości. Nie było więc w sprawie procesowych przeszkód do dokonania jego korekty poprzez zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania w wysokości zgodnej z treścią art. 55 §1¹ kp, tj. w kwocie 1 795, 31 zł ($(3\ 770, 15 : 21) \times 10 = 1795, 31$ zł). Procesową podstawą dokonanej zmiany był przepis art. 386 §1 kpc.

W pozostałym zakresie apelację jako niezasadną oddalono na podstawie art. 385 kpc.

Konsekwencją obniżenia wysokości odszkodowania było również obniżenie należnej od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa opłaty sądowej do kwoty 324 zł tak, aby odpowiadała ostatecznemu wynikowi postępowania i art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 100 kpc przyjmując, iż apelacja uwzględniona została w około 20%. W takiej sytuacji stronie pozwanej należało się 20% kosztów zastępstwa prawnego ustalonych na podstawie §6 pkt 4, §11 ust. 1 pkt 2, §12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych tj. 90 zł oraz 20% uiszczonej opłaty od apelacji tj. 6 zł.